

Ông ơi, kể cháu nghe

(Paroles : Gilles MICHEL)

KHO 1

Ông ơi, kể cháu nghe
Tại sao ông cứ nhìn xa xăm,
Vượt khỏi khu vườn nhà mình
Mỗi khi chiều buông xuống.

Tại sao ông giữ mãi tấm ảnh
Với những mép giấy sờn theo năm tháng,
Và tại sao giọng nói quê hương lại trở về
Mỗi khi ông nhắc chuyện Việt Nam?

KHO 2

Ông sinh ra bên dòng Mê Kông
Trong ngôi nhà sàn,
Rồi năm bảy lăm ập đến
Khi mọi thứ đổi thay.

Mẹ nhét vội vài tờ bạc
Nhấn nhúm vào túi áo ông,
Rồi bà vuốt phẳng vạt áo
Như thuở ông còn cắp sách đến trường.

ĐIỆP KHÚC

Báo chí gọi là "thuyền nhân",
Còn chúng ta chỉ nói chuyện ra đi,
Chuyện cứu lấy những đứa con,
Và chuyện cố gắng kiên cường.

Báo chí gọi là "thuyền nhân",
Đó là cái tên Lịch sử đã chọn,
Nhưng đằng sau cái tên ấy
Là những cuộc đời thực sự.

KHO 3

Khi ông rời khỏi làng

Trời vẫn còn tối mịt,
Chú chó nhà chạy theo tiễn chân
Rồi dừng lại bên gốc xoài lớn.

Năm mươi con người chen chúc trên chiếc thuyền
Vốn chỉ dành cho hai mươi hành khách,
Chúng ta dỗi theo ánh đèn nơi bến bờ
Dần khuất xa tầm mắt.

KHỔ 4

Nước Pháp đã cho ông những mùa trong năm,
Cha của cháu đã lớn lên tại đây,
Và mỗi khi nhìn thấy cháu
Ông lại hiểu vì sao mình đã ra đi.

Nhưng trước khi nhắm mắt xuôi tay
Ông sẽ trở về thăm lại ngôi làng xưa,
Gốc xoài lớn sau nhà
Và nắm mồ của cha mẹ ông.

ĐIỆP KHÚC CUỐI

Báo chí gọi là "thuyền nhân",
Lịch sử vẫn giữ cái tên ấy,
Nhưng ông mãi nhớ hình ảnh người mẹ
Vuốt phẳng vạt áo cho ông trước lúc lên đường.

Và nếu ông cứ nhìn xa xăm,
Vượt khỏi khu vườn nhà mình,
Ấy là vì một phần trái tim ông
Vẫn còn ở lại nơi ấy.